

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

DARVAS kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(19547/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2011. január 11.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Darvas kontra Magyarország ügyben,

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *elnök*,

Ireneu Cabral Barreto,

Danutė Jočienė,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Işıl Karakaş,

Kristina Pardalos, *bírák*,

és Stanley Naismith, *a Szekció Hivatalvezetője*,

2010. december 7-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően

az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (19547/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Darvas Milán („a kérelmező”) 2007. április 24-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Kádár A., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Hóltzl L. Kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy előzetes letartóztatásai indokolatlanok voltak. Az Egyezmény 5. cikkének 1.(c), 3. és 4. bekezdéseire hivatkozott.

4. 2010. március 31-én a Második Szekció elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeméről és elfogadhatóságáról a Bíróság együttes határozatot hoz (29. cikk 1. bekezdés).

A TÉNYEK**I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

5. A kérelmező 1985-ben született és Ajkán él.

6. 2004. december 5-én a kérelmezőt kábítószerrel visszaélés miatt őrizetbe vették. 2004. december 7-én a Veszprémi Városi Bíróság tárgyalást tartott, és elrendelte a kérelmező házi őrizetbe helyezését. Fellebbezés nyomán a Veszprém Megyei Bíróság 2004. december 15-én megváltoztatta a határozatot, és összebeszélés és ismételt bűnelkövetés veszélyére

hivatkozva elrendelte a kérelmező előzetes letartóztatásba helyezését. 2005. április 13-án azonban szabadlábra helyezték a kérelmezőt.

7. Egy másik ügyben 2005. május 20-án a kérelmezőt kábítószer-kereskedelem minősített esete miatt vették őrizetbe lényegében azért, mert jelentős mennyiségű – különböző fajta – kábítószeret és csomagolóanyagot találtak abban a garázsban, amelynek bérelője volt. 2005. május 22-én a feltételezett kábítószer-hálózat tagjaival való összebeszélés veszélyére hivatkozva, bírósági tárgyalás keretében, elrendelték előzetes letartóztatásba helyezését. Letartóztatását ezt követően a törvényben előírt időszakonként olyan határozatokban hosszabbították meg, amelyek meglehetősen sztereotip hivatkozásokat tartalmaztak a szökés, elrejtőzés és összebeszélés veszélyére anélkül, hogy részletes indokolást adtak volna a kérelmező egyéni körülményei, illetve az ellene beszerzett bizonyítékok tekintetében.

8. 2006. február 9-én a kérelmező óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés iránti kérelmet nyújtott be, biztosítékként jelentős összeg letétbe helyezését ajánlva fel. 2006. február 16-án a bíróság elutasította a kérelmet. Fellebbezését 2006. február 24-én utasították el.

9. 2006. június 12-én a nyomozást megszüntették.

10. 2006. július 19-én a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2006. augusztus 22-ig meghosszabbította a kérelmező letartóztatását. A bíróság elutasította a kérelmező ügyvédjének azon érvelését, hogy a nyomozati eredmények nem támasztották alá ésszerű gyanú fennállását a kérelmezővel szemben. A bíróság meg volt győződve arról, hogy a kérelmező letartóztatásának fenntartása a szökés és elrejtőzés veszélyére figyelemmel szükséges volt, továbbá arról, hogy a letartóztatást nem lehetett a javasolt házi őrizettel helyettesíteni. A Bíróság úgy vélte: megalapozott gyanú állt fenn arra vonatkozóan, hogy a kérelmező kábítószer raktározásában és forgalomba hozatalában vett részt, ami nagyon súlyos szankciókkal járó bűncselekménynek minősült. 2006. július 27-én a Győri Ítélőtábla elutasította a kérelmező fellebbezését, megállapítva, hogy a kiszabható szankciók mértéke a kérelmező esetében igazolta a szökés és elrejtőzés veszélyét.

11. 2006. augusztus 10-én vádirat került benyújtásra huszonegy terhelt – köztük a kérelmező – ellen. A vádirat egyesítve tartalmazta a fent ismertetett két büntetőeljárás tényeit. A kérelmezőt társtettesként elkövetett, jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntettével vádolták meg.

12. 2006. augusztus 21-én a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság meghosszabbította a kérelmező előzetes letartóztatását. A bíróság úgy vélte, hogy a törvény szerint kiszabható büntetés mértékére tekintettel fennállt a szökés és elrejtőzés veszélye.

13. A kérelmező ügyvédje fellebbezett, azzal érvelve, hogy a Megyei Bíróság – a Bíróság esetjogában foglalt követelménnyel szemben – nem hozott fel konkrét indokokat a kérelmező letartóztatásának fenntartására.

Különösen azt állította: az ügyiratokban semmi nem támasztotta alá, hogy a kérelmező kábítószer értékesítésében vett részt. Szerinte a bíróságok ítélkezési gyakorlatának fényében nem kellett olyan szankciótól tartani, amely szökés és elrejtőzés kockázatára hivatkozással automatikusan indokoltta tette a letartóztatást. A letartóztatás szükségességének cáfolatára az ügyvéd előadta, hogy a kérelmező személyi körülményei rendezettek voltak: családja – mellyel jó volt a kapcsolata – támogatta a kérelmezőt, s őrizetbe vétele előtt a kérelmező szorgalmasan eleget tett tanulmányi és szakmai kötelezettségeinek. Az ügyvéd az előzetes letartóztatás házi őrizetre változtatását kérte.

14. 2006. szeptember 21-én az Ítélet tábla elutasította a fellebbezést, észrevételezve, hogy a vádiratban a kérelmező terhére rótt bűncselekmények egy része nagyon súlyos szankciókkal, köztük életfogytiglani szabadságvesztéssel büntethető, ami igazolta a szökéssel és elrejtőzéssel kapcsolatos félelmet.

15. 2006. november 22-én a kérelmező ismételten kérte óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését. 2006. november 30-án óvadék ellenében szabadlábra helyezték a kérelmezőt, és házi őrizetét rendelték el. Ezt az intézkedést 2007. május 21-én megszüntették.

16. 2008. április 29-én a kérelmezőt bűnösnek találták azon bűncselekmény elkövetésében, amely miatt 2004. december 5-én őrizetbe vették, a többi vádpont alól azonban felmentették.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 5. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

17. A kérelmező azt panaszolta, hogy előzetes letartóztatása megsértette az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését, melynek releváns része kimondja:

„1. Mindenkinnek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján: ...

c) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel abból a célból, hogy e bűncselekmény elkövetése alapos gyanúja miatt az illetékes hatóság elé állítsák, vagy amikor ésszerű oknál fogva szükséges, hogy megakadályozzák bűncselekmény elkövetésében vagy annak elkövetése után a szökésben; ...”

18. Nem vitatva, hogy a kérelmező panasza, mint olyan, vizsgálható az 5. cikk 1. bekezdése alapján, a Kormány vitatta, hogy a rendelkezést megsértették.

A. Elfogadhatóság

19. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

20. A Kormány előterjesztette, hogy a kérelmező előzetes letartóztatásának ismételt meghosszabbítására azért került sor, mert szökés, elrejtőzés és összebeszélés lehetőségétől kellett tartani. A nyomozás befejezését és a vádirat benyújtását követően az összebeszélés kockázata bizonyos mértékben csökkent, de a szökés és elrejtőzés veszélye továbbra is fennállt, és igazolta a kérelmező előzetes letartóztatásának fenntartását. A szökés és elrejtőzés veszélye csak az óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés biztosítékeként szolgáló jelentős pénzösszeg 2006. november 30-i letétbe helyezésével csökkent, amikor a kérelmező óvadék ellenében történő szabadlábra helyezését el is rendelték.

21. A Kormány hangsúlyozta, hogy a kérelmező óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés iránti első kérelmét 2006. február 9-én, a nyomozás lezárása előtt nyújtották be, amikor az összebeszélés kockázata még jelentős mértékű volt, így az óvadék ellenében történő szabadlábra helyezés nem jelentett megfelelő alternatívát az előzetes letartóztatással szemben. Ezt követően letartóztatásának fenntartása nem automatikusan, hanem egyéni körülményeinek megfelelő figyelembe vételével történt.

22. A kérelmező különösen azt adta elő, hogy a nyomozás előre haladtával az ellene felhozott ésszerű gyanúnak egyre bizonyítottabbá kellett volna válnia, de nem ez történt. A kérelmező szökést és elrejtőzést valószínűtlenné tévő egyéni körülményeit nem vették megfelelően figyelembe; s letartóztatásának fenntartása meglehetősen automatikusan történt. Ez különösen a nyomozás lezárását és a kérelmező megvádolását követően vált szembeszökővé, amikor az összebeszélés veszélye gyakorlatilag elveszítette relevanciáját. Ennek ellenére a kérelmező – előzetes letartóztatás helyett házi őrizetbe helyezés elrendelésére irányuló – érveit a bíróságok jórészt válasz nélkül hagyták. Bár a nyomozás lezárása és a tényleges szabadlábra helyezés közötti időszakban a kérelmező körülményeiben a szökés és elrejtőzés veszélye tekintetében semmilyen változás nem történt, 2006. november 30-án csak jelentős nagyságú pénzösszeg óvadékkénti letétbe helyezése fejében helyezték szabadlábra.

23. A Bíróság észrevételezi, hogy valamely személyt szabadságától megfosztani csak az 5. cikk 1. bekezdésében meghatározott célokra lehet. Az 5. cikk 1.(c) bekezdése szerinti értelemben valamely személyt csak büntetőeljárással összefüggésben, abból a célból lehet letartóztatni, hogy

bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt az illetékes hatóság elé állítsák, vagy amikor ésszerű oknál fogva szükséges, hogy megakadályozzák bűncselekmény elkövetésében, vagy annak elkövetése után a szökésben (vö. *Ječius v. Lithuania*, no. 34578/97, § 50, ECHR 2000-IX).

24. A Bíróság megismétli, hogy a szabadságtól megfosztás igazolt voltának megítéléséhez a fogvatartás hazai jog szerinti formális „törvényesség”-e elsődleges, de nem mindig döntő elem. Arról is meg kell győződni, hogy a vizsgált időszakbeli fogvatartás megfelelt-e az 5. cikk 1. bekezdése céljának, ami a személyek szabadságtól való önkényes megfosztásának megakadályozása (ld. *Khudoyorov v. Russia*, no. 6847/02, § 137, ECHR 2005-X (extracts)). Az önkényesség fogalma az 5. cikk összefüggésében a fogvatartás konkrét típusától függően bizonyos mértékben változhat (*Mooren v. Germany* [GC], no. 11364/03, § 77 *in fine*, ECHR 2009-...).

25. A kérelmező második előzetes letartóztatásának első részét – azaz a 2005. május 20-tól legkésőbb 2006. augusztus 10-ig terjedő időszakot – illetően a Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmezőt kábítószer-kereskedelem minősített esetének gyanúja alapján helyezték előzetes letartóztatásba, ami miatt az adott körülmények között fennállt a szökés, elrejtőzés és összejárás veszélyének ésszerű gyanúja. A Bíróság meggyőződött arról, hogy ez az intézkedés önkényességtől mentesnek tekinthető, különösen azon kockázat fennállására figyelemmel, hogy a kérelmező a feltételezett kábítószer-kereskedő hálózat tevékenységének feltárása előtt beavatkozhatott volna a nyomozásba. A Bíróság ezért úgy véli, hogy ez az intézkedés elvileg igazolt volt az Egyezmény 5. cikke 1.(c) bekezdésének a céljaira. Az alábbiakban (ld. 26-29. bekezdések) ismertetésre kerülő megállapításokra figyelemmel a Bíróság a jelen ügy körülményei között szükségtelennek tartja a kérelmező ezen időszakbeli letartóztatását fenntartó végzések meglehetősen sztereotip érvelésével (cf. *Mansur v. Turkey*, 8 June 1995, § 55, Series A no. 319-B) és a kérelmező egyéni körülményei mérlegelésének állítólagos elmulasztásával (vö. *Labita v. Italy* [GC], no. 26772/95, § 152, ECHR 2000-IV) kapcsolatosan felvethető kérdések vizsgálatát, valamint a kérelmező ellen felhozott bizonyítékok mélyreható elemzését (vö. *Stepuleac v. Moldova*, no. 8207/06, § 68, 6 November 2007).

26. A kérelmező második előzetes letartóztatásának második részét (azaz a nyomozás lezárását, s különösen a 2006. augusztus 10-i vádemelést követő, 2006. november 30-ig terjedő időszakot) illetően a Bíróság úgy véli, hogy a bizonyítékok összegyűjtését, a nyomozás befejezését és a vádemelés megtörténtét követően az összejárás veszélyét lényegesen kisebb relevanciával bírónak kell tekinteni (vö. *mutatis mutandis*, *Szeloch v. Poland*, no. 33079/96, § 93, 22 February 2001). Az összejárás veszélyének a hiánya a hazai bíróságok ezen időszakban hozott határozataiból is kitűnik, melyekben csak a kérelmező szökésének és

elrejtőzésének veszélyére történik utalás. Ez utóbbiakat illetően azonban a Bíróságot nem győzték meg a Kormány érvei.

27. A Bíróság különösen azt jegyzi meg, hogy a bíróságok csekély figyelmet szenteltek a kérelmező olyan, az elmenekülést valószínűtlenné tévő személyes körülményeire, mint a családi háttér (vö. *Neumeister v. Austria*, 27 June 1968, § 10, Series A no. 8). Ehelyett a bíróságok ragaszkodtak a kérelmező szökésének és elrejtőzésének veszélyéhez, anélkül ismételve a nagyon súlyos büntetés lehetséges kiszabásával kapcsolatos egyetlen megfontolást (vö. *Letellier v. France*, 26 June 1991, § 43, Series A no. 207), hogy bármilyen módon jelezték volna, hogy a nyomozás eredményei ennek bekövetkezését milyen módon támasztották alá (vö. *Stepuleac*, loc. cit.). A Bíróság ezzel kapcsolatban megjegyzi, hogy a kérelmezőt végül felmentették azon vádpontok alól, amelyek életfogytiglani szabadságvesztést eredményezhettek volna (ld. fenti 14. bekezdés). A hatóságok azt sem indokolták meg, hogy a kérelmező szökésének és elrejtőzésének kockázatát miért nem ellensúlyozták valamely, az előzetes letartóztatásnál enyhébb intézkedéssel, például a kérelmező ügyvédje által javasolt házi őrizetbe helyezéssel (vö. *Ambruszkiewicz v. Poland*, no. 38797/03, §§ 32, 33, 4 May 2006). Igaz, hogy a kérelmezőt 2006. november 30-án óvadék ellenében szabadlábra helyezték, a Bíróság azonban úgy véli, hogy a hazai hatóságoknak már a nyomozás június 12-i lezárását, de legkésőbb a 2006. augusztus 10-i vádemelést követően el kellett volna kezdeniük a kérelmező helyzetének alaposabb kivizsgálását, s proaktívabb magatartást kellett volna tanúsítaniuk a kérelmező letartóztatásának meghosszabbítása mellett és ellen szóló érvek kiegyensúlyozása terén, különösen arra a tényre figyelemmel, hogy óvadék fizetését a kérelmező már 2006. február 9-én felajánlotta (ld. fenti 8. bekezdés).

28. A Bíróságnak az a véleménye, hogy a jelen ügy egyedi körülményei között – azaz óvadék felajánlását, a nyomozás lezárását és, különösen, a vádirat benyújtását követően – a kérelmező letartóztatásának meghosszabbítására felhozott indokok alaposabb vizsgálatot igényelhetnek az Egyezmény 5. cikke 1. bekezdésének szemszögéből. Ebben a szakaszban az előzetes letartóztatásról döntő bírónak elegendő információval kell rendelkeznie ahhoz, hogy ésszerű és érvekkel alátámasztott határozatokat hozzon a szabadságtól megfosztás szükségességével kapcsolatban. Ezért a fogvatartást elrendelő határozat indokolása releváns tényező annak megállapításához, hogy valamely személy fogva tartását önkényesnek kell-e tekinteni (ld. fent idézett *Mooren*, § 79). A Bíróság úgy véli, hogy az eljárás ezen meglehetősen előrehaladott szakaszában pusztán az a tény, hogy a hatóságok a kérelmező fogvatartását szökés és elrejtőzés veszélyére hivatkozással meghosszabbító, formálisan érvényes határozatokat hoztak, önmagában nem elégséges az önkényességgel szembeni védelem biztosításához, nevezetesen azért, mert az alapul szolgáló indokokat nem

támasztották alá megfelelő ténybeli elemek (ld., *mutatis mutandis*, *Smirnova v. Russia*, nos. 46133/99 and 48183/99, § 71, ECHR 2003-IX (extracts)). A Bíróság továbbá megismétli, hogy fogvatartást elrendelő, formálisan érvényes végzések nem szükségszerűen felelnek meg az 5. cikk 1. bekezdése által támasztott követelményeknek, ha nincsenek elegendő indokkal alátámasztva (ld., *mutatis mutandis*, *Gajcsi kontra Magyarország*, 34503/03. sz., 18-21. bekezdés, 2006. október 3.).

29. A Bíróság számára az a mód, ahogyan a letartóztatás kérdését a bíróságok – amelyek kevéssé, vagy egyáltalán nem vették figyelembe az ügy egyedi körülményeit és a kérelmező személyes körülményeit, nem vették számba a beavatkozás kevésbé tolaakodó eszközeit, és nem sorakoztattak fel meggyőző érveket a kérelmező szökésére és elrejtőzésére vonatkozó feltételezés alátámasztására – kezelték, hatékonyan megfosztotta a kérelmező letartóztatásának e szakaszát az Egyezmény 5. cikke 1.(c) bekezdésének céljaira megkívánt igazoltságtól. Ebből következően az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 5. CIKKE 3. BEKEZDÉSÉNEK MEGSÉRTÉSE

30. A kérelmező második előzetes letartóztatásának teljes hosszát illetően a Bíróság úgy véli, hogy a panasz az Egyezmény 5. cikke 3. bekezdésének hatálya alá esik, amely kimondja:

„E cikk 1. c) bekezdésének rendelkezésével összhangban letartóztatott vagy őrizetbe vett minden személyt haladéktalanul bírő, vagy a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő elé kell állítani, és a letartóztatott vagy őrizetbe vett személynek joga van arra, hogy ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében vagy a tárgyalásig szabadlábba helyezték. A szabadlábba helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést.”

31. A Bíróság észrevételezi, hogy ez a letartóztatás 2005. május 20-tól 2006. november 30-ig, azaz egy évig, hat hónapig és tizenegy napig tartott. Bár a hosszú fogva tartásra tekintettel ezt a panaszt is elfogadhatóvá kell nyilvánítani, a Bíróság megjegyzi, hogy az adott körülmények között a fogvatartás tartama önmagában nem tekinthető ésszerűtlennek, mivel a hatóságok feladata egy számos gyanúsítottat magában foglaló kábítószer-kereskedő hálózat tevékenységének a felderítése volt. A Bíróság szerint nincs arra utaló jel, hogy a hatóságok nem különleges gondossággal jártak el az ügyben (vö. *Toth v. Austria*, 12 December 1991, § 77, Series A no. 224; *Van der Tang v. Spain*, 13 July 1995, § 75, Series A no. 321). Mindenesetre, arra tekintettel, hogy az 5. cikk 1.(c) bekezdésének megsértése megállapításra került, (ld. fenti 29. bekezdés) a Bíróság úgy véli, hogy ezt a panaszt nem szükséges külön megvizsgálni.

III. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSEI

32. A kérelmező 2005. április 13-án lezárult, első előzetes letartóztatását illetően a Bíróság észrevételezi, hogy a kérelem csak 2007. április 27-én, azaz a lezárás időpontja után több mint hat hónappal került benyújtásra. Ebből következően a kérelemnek ezt a részét az Egyezmény 35. cikkének 1. és 4. bekezdése alapján, időn túliként el kell utasítani.

33. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 4. bekezdésére is hivatkozott, amely kimondja:

„Szabadságától letartóztatás vagy őrizetbe vétel folytán megfosztott minden személynek joga van olyan eljáráshoz, melynek során őrizetbe vételének törvényességéről a bíróság rövid határ-időn belül dönt, és törvényellenes őrizetbe vétele esetén szabadlábra helyezését rendeli el. ...”

34. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező második előzetes letartóztatását és meghosszabbítását bíróságok rendelték el és vizsgálták felül, a törvényben meghatározott időszakonként. Eljárási önkényesség jelének hiányában a Bíróság meggyőződött arról, hogy a panasz nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, s azt a 35. cikk 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

35. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

36. A kérelmező 4350 euró vagyoni, és 5000 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

37. A Kormány vitatta az igényeket.

38. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. Úgy véli azonban, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, s a teljes kért összeg, azaz 5000 euró megítélését tartja megfelelőnek.

B. Költségek és kiadások

39. A kérelmező további 4900 eurót követelt a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére, amely összeg megfelel az ügyvédje

által 130 eurós óradíjjal az ügyre fordított 37 munkaórának, s további 90 eurót kért az adminisztratív kiadások megtérítésére.

40. A Kormány vitatta az igényeket.

41. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben, a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel, a Bíróság ilyen címen 3500 euró megítélését tartja ésszerűnek az összes felmerült költség fedezésére.

C. Késedelmi kamat

42. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az 5. cikk 1. és 3. bekezdése alapján előterjesztett, a kérelmező második előzetes letartóztatásával kapcsolatos panaszokat elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 5. cikkének 3. bekezdése alapján tett panaszt nem szükséges megvizsgálni.
4. *Megállapítja*:
  - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára
    - (i) nem vagyoni kár tekintetében 5000 (ötezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
    - (ii) költségek tekintetében 3500 (háromezer ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegétkell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2011. január 11-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
hivatalvezető

Françoise Tulkens
elnök